

Nieuwsbrief Kroatië voorjaar 2013 (2)

Stichting Vrienden Speciale Kinderhulp

Beste allemaal,

Hierbij onze tweede nieuwsbrief, vanuit een erg warm Kroatië. We hebben veel gedaan de laatste dagen. Veel scholen bezocht en het meeste geregeld voor de trip. Andreja Magoc had voor ons het televisie station Nova gebeld of zij interesse hadden in een opname over onze stichting.

Ze vertelde van de Koninklijke onderscheiding die wij mogen gaan ontvangen op het kamp en men was zeer geïnteresseerd.

We zouden nog gebeld worden die avond, maar we hoorden niets dus belden we weer naar de school waar men de opname wilde houden dat het waarschijnlijk niet doorging.

De andere dag waren we hier rondom het huisje aan het werk en bezig met het eten voor 1 mei toen op eens de telefoon ging. Men zou binnen het uur in Cakovci zijn en of we konden regelen dat de school dit wist en dat we toestemming van de ouders kregen voor opname en, vooral belangrijk, dat wij er ook binnen het uur zouden zijn. Dus schoten we onder de douche, werd alles snel opgeruimd en in de t-shirts van de SVSK reden we in snel tempo (gelukkig dat we onderweg geen politie tegen kwamen) richting school waar we natuurlijk als eerste aankwamen en we nog even op de cameraman en de reporter moesten wachten. We hadden het idee dat het lokale tv was maar de kinderen schoten half in een stress toen ze zagen dat het landelijke tv was. We zeiden, een camera is een camera, je ziet niet wie er naar kijkt dus gewoon doen, antwoorden op de vragen en we zien wel hoe het loopt. En het liep heel goed, er werden goede en leuke vragen aan ons en de kinderen gesteld en op het eind van het interview ook aan de juffrouw die mee komt en die zeer emotioneel werd van alles en huilend om onze nek vloog aan het eind van het interview. Voor ons was dit eindelijk weer iets positiefs want we willen gaan proberen om ook sponsors te vinden in Croatie nu de grotere maatschappijen daar weer aan het opbouwen zijn. Je weet het maar nooit.

Ook hebben we nog een aantal scholen bezocht van voorgaande jaren. In Banovci, een school van vijf jaar geleden en waar we al twee jaar kerstpakketjes voor maken, werden we hartelijk ontvangen in de schoolkeuken met koffie en limonade. Natuurlijk moesten we met zijn allen op de foto. Waar we ook komen we worden altijd met open armen ontvangen en dat is ook fijn voor ons want soms komen we op de gekste tijden binnen in een school en je weet ook nooit of het gelegen komt. De kinderen die naar het voortgezet onderwijs zijn gegaan zijn al moeilijk te volgen want je weet vaak niet naar welke school ze zijn gegaan. Soms zetten we de auto onder de middag gewoon ergens bij een school neer en kijken dan vanzelf wie er naar school komen en wie er naar huis gaan. In het voortgezet onderwijs gaat een gedeelte van de kinderen de ene week 's morgens en de andere week 's middags naar school en dat wisselt dan per week.

Verder zijn we ook weer naar Osijek geweest. In Osijek wonen de jongeren die zijn gaan studeren en we proberen altijd via Facebook of sms-jes te laten weten wanneer we er zijn en waar.

Het ontmoetingspunt is meestal Mc Donald in het centrum. Een plaats waar veel studenten langs lopen. In Mc Donald zelf eten ze zelden of nooit want voor een Mc Donald maaltijd kunnen ze drie keer in het studentenhuus eten. Als wij er zijn maken ze dan soms ook dankbaar gebruik van ons aanbod voor een hamburger, een ijsje, milkshake of drankje.

Het was een gezellige middag met o.a. onze vrijwilligers van voorgaande jaren. Er kwam zelfs een van de jongens naar ons toe van meer dan tien jaar geleden waar we nog enige tijd mee hebben staan praten.

Met onze studente Gordana, die de hele dag met ons mee is geweest, wilden we na afloop even gaan winkelen. Omdat ze klaar is met haar studie wordt haar diploma volgende maand officieel overhandigd. In eerste instantie wilde ze hier niet naar toe gaan; 'ze sturen het maar op' zei ze. Er was veel veranderd in de school o.a. de vorm van het afstuderen. Ook bleek er veel corruptie te zijn geweest, leerkrachten die zich af lieten kopen tegen een hoger cijfer en zelfs om studenten te laten slagen. Niemand die hier iets over durfde te zeggen maar het is uiteindelijk toch uitgekomen en de leerkrachten worden nu voor het gerecht gedaagd. Voor Gordana weinig reden om te gaan, maar wij vonden dat ze het toch moest doen en dat ze iets moois voor haar zelf moest kopen en toen kwamen de waterlanders weer. We hadden al zoveel gedaan, dankzij ons kon ze gaan studeren en heeft ze haar diploma gehaald, ze wilde niet winkelen voor nieuwe kleren. Na veel gepraat hebben we besloten om haar het geld te geven zodat ze zelf kan besluiten waar en wat ze wil kopen. Dat ze iets zal kopen heeft ze beloofd en ook dat ze de foto's zal aanschaffen die tijdens de ceremonie worden gemaakt.

Aan het eind van de avond hebben we gezellig met zijn vieren ergens gegeten in een gezellig restaurantje in Vukovar, een beetje plezier in deze twee weken hebben we met zijn allen wel verdiend vonden we.

We zijn op een avond ook naar de zoon geweest van onze Amalija. Al vele malen had hij ons uitgenodigd maar we hebben zo weinig tijd. Dit keer hebben we een afspraak met hem en zijn familie gemaakt en we hadden een speciaal cadeau voor hem meegenomen.

Zijn moeder had die dag in de tuin gewerkt om aardappels, uien, paprika's en tomaten te poten en door de grond om te spitten (moeder is 68 jaar) vond ze een kleine auto.

De auto bleek te zijn geweest van haar zoon Zlatko die voor de oorlog kleine autootjes spaarde. Toen de oorlog uit brak hebben ze alles achter moeten laten dus ook de collectie autootjes. Hij was zichtbaar aangedaan toen hij het autootje terug zag en dan besef je pas weer hoeveel leed er moet zijn geweest bij kinderen en ouders.

En zo zijn we dus bij 1 mei aangekomen, een dag waarop iedereen hier vrij is. Veel families vertrekken met vrienden en kinderen naar de velden voor rösti (barbecue). Wij blijven bij Amalija en ons huisje waar we onze eigen barbecue party hebben. Ondanks een vrije dag heeft Ton de Bunar (een waterput) opnieuw geleverd, heeft Pim al het onkruid weggebrand en Tineke is bezig geweest met klusjes voor Amalija en de nieuwsbrief. We hebben nog 2 en een halve dag te gaan en dan moeten we weer vertrekken richting Nederland.

Eerst gaan we nog een paar bezoeken afleggen en dan pas gaan we ons klaar maken voor vertrek.

Mochten er nog leuke dingen zijn om te vermelden, dan horen jullie nog van ons via een laatste nieuwsbrief en anders is de volgende nieuwsbrief weer in het kamp.

Met vriendelijke groet

Ton, Pim en Tineke